

Mire megjössz

Dráma

•

Szereplők:

PITYUS

VICA

FÉRFI

Játszódik: valahol egy tanyán

•

•

Első jelenet

Lepusztult, kopár szoba. Vödör az asztal mellett, üres lábasok, rozoga rádió. Vica fekszik az ágyban, a feje alatt nagy párnák. A falon ócska vásári tájkép. A lány mintha aludna.

Pityus öt-hat percig jön-megy, nem beszél, pakolgat, csámcsog, az orrát szívja. Egy drótvégre csomózott, csupasz villanykörte világít az asztal fölött.

PITYUS *(csámcsogva)* Hetek óta nemesett. A föld száraz, mint a pergamen.

Harap a kenyérből.

PITYUS Pedig itt a tavasz. Néhány hét, és virágba borul minden.

Abbahagyja az evést, egy törött hintaszékbe ül.

PITYUS Kihajt a spenót meg a sóska! Előbújnak a lepkék! Őzek nyalogatják az akácot! Minek is költözne az ember máshová? Minek?

Lehunyja a szemét, elmélázik. Majd hirtelen felugrik, a kezébe veszi a konyhaasztalon heverő papírt.

PITYUS Csak ez ne volna! Ez a hülye papír! Mindegy, aludj csak! Nem érdekel! *(Dühösen lebegteti a papirost.)* De én nem írom alá! Én már régóta nem írok alá semmit. Még hogy ezek téged meggyógyítanak! Hülyeség. *(A lány felé)* Persze, most nincs a mama, hogy tanácsokat osztogasson!

A lány mocomogni kezd. Kinyitja a szemét. Pityusra néz.

PITYUS Ébren vagy?

Figyeli a lányt.

PITYUS Már megint mit akarsz? Mit nézel úgy?

Pityus mérgelődik.

PITYUS Azt akard, igaz? Hogy vigyem át a gereblyét. A szomszédnak. *(Utánozza a lány hangját.)* Pityus, a gereblye, a gereblye! Tudom, mindjárt azt mondd, hogy a mama megbüntet! Mikor hagyod már abba ezt a hülye gereblyézést!

Vica tátog, majd elkezd köhögni.

PITYUS Az! Igen. Az!

Pityus felkel a hintaszékből.

PITYUS Tudom! Majd megbüntet a Jóisten! Ezt akard mondani. Nem tudsz átverni. A mamát se tudtad. Meg kéne már csinálni azt a kurva rádiót. Mindjárt fölrobban! Kinek beszél a Pityus? Megbolondulok ettől az átkozott recsegéstől! Fekszel abban a hülye ágyban, és csak folyton recsegsz! Folyton ez a rohadt recsegés! Minek annyit feküdni? Jól van, majd ma átviszem a gereblyét. Akkor is, ha nincs otthon a szomszéd. Aztán megcsinálom a rádiót. Jól van, jól van! Én türelmes vagyok.

*Hirtelen odamegy a lányhoz, megragadja az ágyat,
és odatolja az ablak elé.*

PITYUS Nem árt egy kis levegő! De csak óvatosan.

Pityus igazgatja az ágyat.

PITYUS Nehogy megfázz nekem, mert agyonütlek!

Résnyire nyitja az ablakot. Odakinn már sötét van.

PITYUS Besötétedett! Még azt a gereblyét se találnám meg! Pedig ott van valahol a kert végében. Valamilyik nap beleakadtam. Mentem a sárga krumpliért, az meg majdnem fölhasította a talpamat.

Pityus teleszívja magát levegővel. Néz ki az ablakon.

PITYUS Az okosok azt mesélik, hogy itt valamikor egy nagy tenger volt. Csak aztán kiszáradt. Azóta gyűlik a por.

Csend.

PITYUS Ez mind a mi földünk! Ezt is a mama vette. Nemsokára tavasz lesz, és minden szar virág kihajt, én meg kaszálhatok reggeltől estig. Mert minek nő az a hülye fű? Kinek hajt annyira? Még benövi a házat! Legjobb lenne eladni! Régen telis-tele volt mentával meg kamillával. A mama azt mondta, jó üzlet. Lesz belőle jó sok drága bagó meg pálinka. Eladtuk mind németbe. Mert akkor még jöttek érte. De most hiába, nem kell senkinek. Már régóta csak magának virágozik. Most is akad közte kamilla meg menta. De már nem szállítjuk németbe. Örökre itt marad, örökre rajtunk, akár a gereblye. Amikor úgy volt, mehettünk volna mi is németbe, a mama is gyakran mondogatta. Amikor még minden úgy volt. Amikor leadtuk a mentát meg a kamillát. De most már nem kaszállok. Elég volt a kaszálásból. Tavaly nyáron megfogadtam, hogy ez lesz az utolsó. Béküljek ki a mamával! Ezt szeretnéd, igaz?

Vica rosszul lesz, légszomj gyötri.

PITYUS Megint játszod magad!

Pityus Vicát nézi.

PITYUS Az úristenit! Egész nap csak ugráltatsz!

A lányt ágyastul visszatolja a szoba másik végébe.

PITYUS Ugráltatni azt tudsz! Mert én olyan vagyok. Akire mindig számíthatsz. A nők mind ilyenek. Van egy kurva belső centijük. Azzal mérickskélnek! És attól kezdve aztán úgy lesz minden, ahogy ők akarják. Az ember végül megbolondul. De közben észre sem veszi. Jól van, jól van, türelmes vagyok. Te is tudod. Nem kell felizgatnod magad! Majd elmúlik. *(Utánozza a lány hangját.)* Vízet! Pityus! Hozzál vizet! Ezt kiabáltad! Ezt! De most már hetek óta alig hallani a hangod. Nehogy itt halj meg nekem! Hallod? Ki fog eltemetni? Hozok egy kis ártézi vizet! *(Kezébe veszi az üvegkanacsót, kimegy a konyhába, egy vödörből mer vizet.)* Én már csak ezt szeretem, ezt a rozsdásat. Sose hallgatsz rám! Ezért nem gyógyulsz.

Pityus jön vissza.

PITYUS Már csak ennyi van!

*Megitatja Vicát, aki fáradtan lehunyja a szemét.
Az eső lassan szemerkélni kezd.*

PITYUS *(hirtelen fülelni kezd)* Valami kopog.

Pityus az ablakhoz megy.

PITYUS Esik! Hallod?

Néz kifelé.

PITYUS Érkeznek a felhők.

Visszasétál az asztalhoz.

PITYUS Végre.

Csend.

PITYUS Ezt is megértük.

Csend.

PITYUS Emlékszel? A nagytata imádta a postagalambokat. Sokszor engem is magával vitt föl a padlásra. Azon a rozoga, foghíjas létrán, azon másztunk. Ő ment elől nagyokat krákogva, én meg utána. Akárha egy titkos, mennyei létrán – úgy másztunk a sötétben, fel, egészen a fényes galambdúciig. Ott fönny mindig nagyon meleg volt. A galambok csapkodtak a szárnyukkal és turbékoltak. A tata gyűrűt húzott a lábukra. Én szerettem a tatával a padláson. A tata mindig megcsókolta a galambok szárnyát.

Egy fiókban keresgél. Talál egy félig elszívott cigarettát.

PITYUS Tudtam én. Hát persze.

A szájába veszi a cigarettát, de nem gyújtja meg.

PITYUS A tata minden vasárnap nájlonlevest kért. Nem járt templomba. De nájlonlevest kért. Nájlon.

Csend.

PITYUS Víz, vegeta. Megegykis cérnametélt. A tata sose ment templomba. De a levest mindig nagyon szerette.

Csend.

PITYUS Akkormár Belgrádban voltam! De ez egyáltalán nem számított.

Hamutálat keres. Vízet enged egy üres tejfölös dobozba.

PITYUS Az, hogy én akartam valamit, az nem érdekelte a mamát.

Leül a szakadozott hintaszékbe. Rágyújt.

PITYUS Hiába tanultam. Egyszer csak haza kellett jönnöm. Pedig majdnem orvos lettem. Majdnem. Miattad jöttem haza. Mert elfogyott a pénz! Az a kurva pénz. Már éppen hogy túl voltam az első éven. De a mama folyton csak hívogatott. Mondta, hogy gyere haza, gyere azonnal, mert meghal a Vica, nincs, aki etesse, nincs, aki fürdesse! Minek neked az a nagyváros, Pityus? Ki fogja megetetni a libákat? Minden reggel részegen fenyegetett: minek az neked? A Vica egész nap csak sír! Gyere, mert ásni kell! Áss egy gödröt ott hátul a kertben, áss valami helyet a döglött libáknak! Mert a Vica nem bírja őket! Megőrül!

Csend.

PITYUS A mama attól kezdve minden hajnalban besétált a kispostára, pedig én nem akartam, hogy bemenjen, én nem akartam, hogy a telefonáljon, én soha többet

nem jöttem volna haza! Ültem a nagy fekete telefon mellett, de sose vettem föl, mert tudtam, hogy a mama az. Csak ő volt képes ilyen kitartóan csengetni. Aztán egyik éjjel fölriadtam, és láttam, hogy ott áll a szobámban. Leült az asztalomhoz, és nem mozdult. Nem volt erőm megszólalni vagy tiltakozni, oly kérlelhetetlenül nézett. Néhány hétre rá, amikor már nem bírtam tovább, otthagytam az egészet. Ültem a Duna-parton, lehunytam a szemem, és arra gondoltam, hogy talán jobb lenne meghalnom! Mégsem akarok hazamenni.

Felugrik a hintaszékből.

PITYUS *(befogja a fülét, görcsbe rándul az arca)* Még most is hallom azt a kurva telefont!

Lehajt egy pohár vizet.

PITYUS Csak ez a poshadt van! De ez legalább ingyen. Amíg ki nem száradnak a kutak.

Le-föl járkal. Egyre szaporább léptekkel jön-megy.

PITYUS *(felélénkül)* Mennyi-mennyi vidámság! A mama mindig szerette, ha söprögetek. Szerette, ha a nedves avart a ciroksöprűvel összegyűjtöm. Szerette a sötétbarna levélkupacokat. Azért hívott haza, mert nem bírta a munkát. Nem törődött ő aztán semmivel. Csak ült a sámlin, iszogatót, közben be nem állt a szája. Csak pofázott. Én meg szorítottam a seprű nyelét! Azt sem engedte, hogy megnősüljek. Minek az, fiam? Hogy fölcsinálj egy nőt? Aztán az is idejőjön, ide, ebbe a házba? Ide ne jőjön senki! Itt én lakom, a te anyád! Ez a ház az enyém. Engem is kétszer fölcsinált az apád, aztán többé sose láttuk. *(Vica elfordítja*

a fejét.) Hiába bujkálsz! Én látlak! A Pityus mindig mindent lát! Panaszkodj csak nyugodtan. Ilyenkor miért nem mondasz semmit?

Csend.

PITYUS *(nevet)* Emlékszel a Bagóra? Az Elekre. Ott lakott a szomszédban. Csak tolt a talicskát! Az volt a munkája. Látom, hogy emlékszel! Leszázalékolták. Erős dioptriái voltak, de még a szúnyogot se látta, már egy apró muslicát sem vett észre. Bagó minden reggel talicskázott. Napjában többször is átgyalogolt a göröngyös utcán, lement a tóhoz, telelapátolta azzal a ragadós, sárga sárral, és indult is vissza. Közben utat vágott magának a nád közt. Ez volt a Bagó út. Mi csak úgy hívtuk: a Bagó ösvény! Emlékszel? Sokszor az orgonabokor alól figyeltük! Mindig csodáltam! Bagó egyszer sem tévesztette el az útvonalat. Mindig pontosan azon a nyomvonalon közlekedett, amelyet egyszer kitaposott magának. A Bagó örök homályban élt, már régen nem látott, mégis mindenkinél jobban ismerte azt az utat. Azt az egyet. A vályogháztól a nádas tóig.

Pityus nevet.

PITYUS Folyton ásnom kellett! Áss, áss! Helyet kellett csinálnom annak a sok libának. Mert folyton zavartak téged. Mindig az a rohadt gágogás! Egy szép napon aztán az ásóval agyonvertem őket. Ott vannak hátul a kertben. Megnézheted. A meszesgödörökben. A tolukat eladtam. *(Hirtelen abbahagyja a nevetést, a magasba emeli a poharát, szavalva mondja.)* A meszesgödörben nem oltatik már a méz, ott csak hófehér csont található.

Csend.

PITYUS *(komoran)* Már minden gödröt betemettem. Azokat már nem ássa ki senki. A döglött libákat sem. Mi nek kiásni a gödröt, ha már régen betemették? Ha már olyan szépen.

Csend

PITYUS Persze őt is örökre elüldözte a mama! Mert a mamát minden csak idegesítette! Egyszer álmodtam vele! Egyik álmomban visszatért! És akkor úgy közlekedett a házban, mintha ismerne minden kis rejtett zugot. Benézett az ágy alá. Aztán le-föl sétálgatott egy lyukas szalmakalapban, és szellőztetett. A spájzban kinyitotta a kisablakot. Meg hátul a konyhában azt a rozsdásat. Nem mondott semmit, csak járatta hosszan a levegőt. A hófehér függöny csak úgy lebegett a nagyszobában. Hallod, mit álmodtam? Az apánkról mesélek! Miért nem figyelsz?

Szemrehányóan néz.

PITYUS Megmondtam, hogy csak szép nyugodtan! Tegnap is láttam, hogy titokban az ágyad alatt kotorászol. Pedig nem szabadna. Már a cukrod miatt se. Le akarsz lépni? Itt hagynál? A Pityust? *(Kezébe fogja a papírt, lebegtetí, felolvasná, de nem jön ki hang a torkán, hangtalanul mond valamit, az erek kidagadnak a nyakán.)* Hát én is ihatnék, én is! Nem én rakom az ágyad alá! Ki rakja az ágyad alá? Könyörögsz! Mindig követelsz valamit. Mindig olyan szépen. De most már nem bírlak! Olyan vagy, mint a mama! Ha még sokáig csinálod, elköltözöm! *(Kezében a levéllel)* Tegnap hozta a postás. Neked már

réges-rég be kellett volna költöznöd. Megmondták. De én nem írom alá. Hülyeség. (*Magának, balkan*) Ne jöjjön ide senki. Senkit sem akarok látni.

A konyhába megy, keresgél valamit.

PITYUS Kéne enni valamit! Ha vársz egy kicsit, akkor beázatom a kenyeret. Fölösleges annyit rágni. Múlatni a drága időt! (*Jókedvvel jön, egy tányér beáztatott kenyérszelet a kezében.*) Emlékszel? Emlékszel arra a fogatlan, félszemű öreg nénire a szomszédban, akihez átjártunk? Minden áldott héten levelet írtott velünk. A Vörös Mári. Ki ne emlékezne Vörös Mária? Mivel nem tudott írni, mindig minket – gyerekeket – kért meg. Minden vasárnap. Levelet írtunk. Mári csak ült a diófa alatt, és diktált: Drága Jóska sógor! Hogy vannak a disznók? (*Pityus nevet, Vica arcán enyhe mosoly.*) Mindig ezt mondta. Emlékszel? Persze, hogy emlékszel! Minden levele így kezdődött: hogy vannak a... disznók? Ezt mi pontosan tudtuk. Ezért már jó előre megírtuk. Miközben diktált, hátradőlt, és nagyokat nevetett. És botjával ütögette a diófa kemény törzsét. Aztán – egy késő délutánon – meghalt. Persze mi rosszak voltunk. Beszöktünk a szobájába. A temetés után. Furcsa volt belépni a házba. A házba, amelyben az imént még élt, lélegzett, járt-kelt valaki. (*Egy pillanatra lehunyja a szemét.*) Bódultan nyitogattuk a levendulaillatú fiókokat. És te akkor megtaláltad a leveleket. Kiderült, hogy Vörös Mári sosem küldte el őket. Ott lapultak a fiókjában. Érintetlenül.

Csend. Vica moco rog.

PITYUS Hazudsz! Tudom, hogy hazudsz! Hallom, amikor éjjel matatsz az ágyad alatt! Hallom, hogyan zörög az üveg! Előlem is rejtegeted! Mikor nem voltam itt, lefizetted azt a kurva postást! De Pityust nem lehet átbaszni! Én mindent látok! A múltkor majdnem az egész nyugdíjat kiloptad a zsebemből. Pityus nem hülye!

Előhúz Vica ágya alól egy borosüveget.

PITYUS Ez mi?

Beleszagol. Csalódottan eldobja.

PITYUS Nem szép dolog. A mama is ezt csinálta. Hiába mondtam neki. Hiába jöttem haza. Aztán én is elkezdtem. El én! Az a kurva szövetkezet az oka. Mert én oda jártam minden reggel. A disznók közé. Mert nem volt más. Minden reggel oltottam a meszet hátul az ólaknál. A Csupi bácsi meg ott ácsorgott mögöttem, addigra ő már megetette a göndör disznókat. A Csupi bácsi minden hajnalban falta a szőrös szalonnabőrt. Miközben majszolt, rezzenéstelen arccal nagyokat fingott. Szerettem nézni, ahogy a hóféhér, vakító mész forr a szürke bádoghordókban. Egyszer láttam az ólban az angyalokat, mondta a Csupi bácsi. Mit csináltak, kérdeztem. Mit csináltak? Hát lapátoltak. Lapátolták kifelé a szart meg a szalmát.

Csend.

PITYUS Egyszer aztán jött a mama is! Amikor még jártam a szövetkezetbe, egy este azt mondta: kéne egy kis mész, Pityu, kéne valami, amivel befesthetnék az egész házat! Mióta a hülye apád eltűnt, mert eltűnt,

azóta ez nem lett befestve! És én akkor elkezdtem hazacsempészni a meszet. Minden nap egy kicsiny darabot. Szeleteltem. Hordtam a mésztömböket. Hol nejlonzacskóban, hol a zsebemben. A Csupi bácsi éppen imádkozott a disznók között. Csak azt akartam, hogy megint szép legyen. Szépek legyenek a falak. Hogy örüljön a mama. Hogy megint minden olyan legyen, mint régen. Először gödröket ástam, abban oltottam, aztán késő estig meszeltem. Csak meszeltem, meszeltem! Végül olyan lett minden, mint régen. Még a fű is. Egyenként. Akár az ezüst, ősz hajszálak. Mikor készen volt, leültem az udvar közepén egy sámlira, és bámultam a falat. De senki se hitte el nekem. Többé senki. A szomszéd a hajamat nézte. Hiába mondtam: Csupi bácsi, ez nem festék! Nem látja, hogy én csak megöszültem! És akkor, egy szép napon eljöttek mind. Ott gyülekeztek. Álltak a ház előtt, csak úgy, karba tett kézzel. A mama meg mindent tagadott! Meg hogy én is csak az apámra ütöttem. Így mondta. (*Utánozza a mama hangját.*) Jaj istenem, jaj istenkém! Olyan, mint az apja! Minek született? Minek? A többiek csak álltak és néztek. A Csupi bácsi boldog volt. Falta bambán a svarglit. Én meg szép lassan beleöszültem. Azon az éjszakán nem jött álom a szememre. Ültem a sámlin, és simogattam a nedves falat. Többé már nem kellett bemennem a szövetkezetbe.

Fújni kezd a szél. Pityus előszed egy doboz gyógyszert.

PITYUS Ez a kurva idő! Még a végén foltozni kell a tetőt! Egyszer úgyis eljön a tavasz! És akkor már senki sem fogja megállítani! Senki! (*A kanalat Vica szájába tuszkolja.*) Vedd már be! Mindjárt hatni fog! Mind-

járt! Még a végén ki kell mennem ebben a rohadt esőben. Aztán a fejemre hull egy törött cserép. És foltozni kell. Ma kurvára nincs kedvem foltozni. Csak kihúzzuk valahogy virágzásig. Aztán meg úgymint megjön a jó idő. Egy kis szalonnabőr, az kéne most. Imádom a szőrös bőrkéket.

Pityus becsukja a résnyire nyitott ablakot.

PITYUS Ma már nem megyünk sehová sem! Még a végén huzatot kapsz!

Csend.

PITYUS Ha így esik, a krumpli berohad a verembe. Nem lehet oly mélyen a krumpli, hogy megússza. *(Talál egy szalonnabőrt, rágni kezdi.)* De odafenn se más a helyzet. A postagalambok eltévednek az égen, mert repülés közben megzavarja őket a mágneses vihar.

Lehunyja a szemét, mosolyogva rág, időnként körbenyalja a száját. Odasétál a szekrényhez, amely telis-tele van mindenféle kacattal: kitömött, poros fácán, amelynek hiányzik a feje, fogprotézis, falióra. Kezébe veszi a fogprotézist, a fény felé tartja, visszateszi, majd a rozzant faliórát veszi szemügyre.

PITYUS Ez mind az enyém! Elhoztam, mert járt nekem. Cso-dálom ezt a sok gyönyörűséget! Ez a kakukkolós a Jóska bácsié volt. Ő is úgy guberálta. Nem emlékszem, hogy valaha is ránézett! *(Nevet.)* A hangját meg amúgy sem hallhatta, ugyanis az öreg akkorra már teljesen süket volt.

Elsétál a szekrény mellől, a falat nézi, simogatja.

PITYUS Meg ez a sok repedés! Majd holnap elmegyek a talicskával, hozok sarat, és betapasztom. Akkor még bírja egy ideig. Ezt a falat még a tata rakta vályogból. Belekevert mindent. A napraforgón át a zsírszappanig. Ki kell, hogy bírja. A tata csinálta. Ő is mindent kibírt. Még ma is bírná, ha élne. Amit ő csinált, az még száz év múlva is állni fog. Csak a szigetelést felejtette ki belőle. Csak azt.

Közeledő vihar, mennydörgés hangjai.

PITYUS Jó lenne itt egy kutya is! Amolyan házőrző. Valamikor élt itt egy a kukoricásban. Nem volt háza, sem gazdája. Nem emlékszem már a nevére. Tán nem is volt neve. Vannak olyan kutyák, amelyeknek elfelejtenek nevet adni. *(Nevetve meséli.)* Ezt a kutyát mindenki máshogy hívta. Az meg úgy rohangu, mint akit megmérgezték. A Jóska bácsi egy bűdös szardíniásdobozt kötözött a farkára, az meg boldul futkosott! Azt sem tudta, hová legyen az örömtől! Észre sem vette, hogy a kis dobozka éle a húsába hatol. Mígnem egyszer aztán csak lehullott magától a porba az a véres farok. A kutya vonítva rohant. A Jóska bácsi jót nevetett, és rátaposott a még rángatózó, szőrös húscafatra. Szép emlék! Istenem! Mennyi szép emlék!

Kopogtatás hallatszik. Pityus felajzottan.

PITYUS Hallod, Vica?

Hirtelen magához ragad egy botot.

PITYUS Ki az?

Égdörgés.

PITYUS *(hangosabban)* Ki az?

Pityus lenyomja a kilincset, oldalt áll. Feszült figyelem. Az ajtó nyikorogva kitárul. Az eső hangja. A sötétben egy hatvan év körüli, félig kopasz, borostás férfi áll csuromvizesen. Villámlás: a kékes fényben a váratlan vendég alakja megvillan. Vacog. Láthatóan meglepte a rossz idő. Tesz egy bátortalan lépést befelé. A lábán ócska, kínai tornacipő. A nadrágja sáros.

FÉRFI Bocsánat.

A férfi bejön. Reszket, átfagyott.

FÉRFI Nem akarok zavarni.

A férfi lassan, csodálkozva tekint széjjel.

FÉRFI Jó estét kívánok! Én csak...

Minden leköti a figyelmét.

FÉRFI Nem tudom, kihez van szerencsém.

Csend.

FÉRFI Csak jött ez az átkozott vihar.

Időnként zavartan Pityusra pillant, aki leteszi a botot.

FÉRFI Csak bejönnék egy kicsit.

PITYUS Tornacipőben?

FÉRFI Végig nem volt semmi baj. Reggel még ki gondolta volna?

Pityus lassan becsukja az ajtót.

FÉRFI Jó estét!

A köszönésre nem érkezik válasz.

FÉRFI Nem embernek való.

Pityus tetőtől talpig végigméri az idegent. A férfi egy ázott papirost szorongat a kezében, leteszi az asztalra.

FÉRFI Reggel még felhő se volt az égen. Reggel még tűzött a nap.

PITYUS *(gúnyosan)* Ó, igen! Még boldogan röptek a madarak!

FÉRFI Nem akarok én zavarni! Elcsúsztam a sárban. Csak úgy lezúdult. Az egész ég a nyakamba szakadt. Én meg nem hoztam magammal semmit.

PITYUS Tíz perc. És máris vége. Ide amúgy sem jön senki.

FÉRFI Megszáritkoznék, ha nem zavarok. De ha úgy gondolja, akkor elmegyek. Szóljon, és én bármikor...

A férfi elfordul, leveti az ingét. Pityus egy ideig nézi, majd keresgélni kezd a szekrényben.

FÉRFI Nem maradnék sokáig.

PITYUS Itt csak a por gyűlik. Kár takarítani. *(Egy rongyos kabátot húz elő.)* De talán ez. Egy kicsit büdös. És régi.

FÉRFI Igazán nem számít.

A férfi elveszi a fiú kezéből az elhasznált, földig érő, lyukas és rongyos kabátot. Abban a pillanatban mintha áramütés érné.

FÉRFI *(a kabátot a kezében tartva)* De hisz ezt...

A férfi és Pityus arcán az egymásra ismerés nem várt, félelmes, dermedt fénye. Farkasszemet néznek.

FÉRFI Én csak azt akartam mondani...

PITYUS Mit akart mondani?

A férfi lassan leül az asztal mellé.

FÉRFI Szóval én azért jöttem, hogy is mondjam... biztosan megérti...

A vendég észreveszi az ágyban fekvő lányt. Nem tudja folytatni a mondandóját, csak tátog.

PITYUS Egyáltalán nem értem.

Csend. A férfi lehajtja a fejét. A földet nézi.

PITYUS *(dühös)* Mit bámul? Nincs ott semmi! Semmi! A végén még bazedovos lesz!

Pityus fölszed néhány morzsaszemet a földről. Úgy viselkednek, mintha az előbb mi sem történt volna.

PITYUS Akárhogy igyekszem, mindig találok száraz morzsákat. Ezt akarta mutatni? Tán figyelmeztet?

FÉRFI Én nem! Félreértés az egész! Engem a morzsák sohasem zavartak.

A férfi felölti magára a rongyos hosszú kabátot. Leveti a nadrágját.

PITYUS Aztán meg jönnek rá azok a kurva hangyák is. A hangyapor nem használ semmit. Valaki titokban porcukrot csempészett a hangyairtóba. Valaki átbaszta

a világot. De én tudom, én észrevettem! Én, Pityus már a második alkalommal láttam, hogy a hangyák zabálás után nem döglenek meg, hanem jóllakottan masíroznak a konyha felé. Sima porcukor az egész. Érti már? Átverés! Már évszázadok óta ez megy. Csak kerüljön egyszer a kezem közé, aki ezt csinálta!

Csend.

PITYUS Az ilyen viharok gyorsan elmennek.

FÉRFI Ebben reménykedem én is.

PITYUS Ismerem a viharokat.

FÉRFI Legalább elveri a port.

Csend.

PITYUS Ha már csak egy dűlőre van, akkor majd odatalál magától is.

FÉRFI Valóban. Olyan nagyon messze már nem lehetek.

Csend.

PITYUS Sör nincs. Se pálinka. Ha azt akar.

FÉRFI Köszönöm, de már régóta nem iszom.

PITYUS (*zavartan felugrik*) Téved, ha azt hiszi, hogy ebből ki lehet gyógyulni! Az ott a testvérem! Vica! Nem fogja magát zavarni egy cseppet se. Keveset beszél. Nagyon ritka, hogy mond valamit. Amíg a gyógyszer nem hat, addig úgyse mesél.

FÉRFI Nem akarom zavarni!

PITYUS Nemrég fogadalmat tett, hogy velem többé nem beszél. Hallod? Vica! Elég volt a pihenésből! Ha már nem vagy hajlandó válaszolni, akkor legalább pislogj egyet! Mozzgasd a füled. Tudom is én. Néha azt hiszem, hogy csak átver! Hogy semmi baja nincs. (*Le-*

föl járkal.) Magának biztosan nem ez jutott. Igaz?
Maga bizonyára szerencsés ember. Városban él.

FÉRFI Ki tudja, mi az a szerencse?

Pityus az ablak elé sétál, nézi az esőt, amint az lefolyik az üvegen.

FÉRFI Micsoda idő.

Pityus az ablaknál meggyújt egy gyertyát. Néz kifelé.

PITYUS Van egy sziget. Valahol messze az esőben, északon. Csak a beavatottak ismerik. Csupa szürkeség, kő és moha. A felhők olykor leereszkesznek az égből, egészen a földhöz tapadnak. Mintha megölelnék. A csónakos hajnalban kel, és átviszi a vízen az oda igyekvőket. Nem szól hozzájuk, azok se beszélnek. A csónakos biccent a fejével. Az utasok pedig kiszállnak, és bejárják a kihalt, megkövült tájat. Egy idő után már nem is fáznak olyan nagyon. (*Fölragyog a tekintete.*) Rájönnek, hogy mégis jó ott. Furcsa, de jó ott lenni.

Vica véletlenül a kezével lelök egy poharat. A férfi és Pityus hirtelen összerezzen.

PITYUS Mit csinálsz? Miért nem hagysz már békén?

FÉRFI Csak véletlen...

PITYUS (*ráförmed a férfitra*) Magának mi köze hozzá?

FÉRFI Én...

PITYUS Úgysem értené! A gereblye miatt van az egész rohadt hallgatás. Egy szar gereblye miatt.

FÉRFI Most jut eszembe, ott volt egy gereblye, ahogy jöttem a kert felől a sötétben, éppen villámlott egyet, ott láttam a földön...

PITYUS Mégis mit képzels? Most nem rohanhatok ki! Hogy menjek ki ebben a rohadt nagy esőben? Mert ott egy gereblye? Megbolondult? Még belém üt a mennykő. *(Erősen remegni kezd a keze.)* Most mit néz?

FÉRFI Bocsánat.

Csend.

PITYUS Bevette azt az erős gyógyszert. Majd meglátja. Ilyenkor egészen megváltozik. A tekintete is.

FÉRFI Nem kellene inkább...

PITYUS *(öklével az asztalra csap, ordít)* Mondom, hogy bevette!

A férfi összébb húzza magán a kabátot. Nem mer Pityusra nézni. Rá szeretne gyújtani, de észreveszi, hogy az összes cigije elázott. Pityus elővesz két szálat a szekrény alól, majd az egyiket az asztalon át odagurítja a férfinak.

FÉRFI Remélem, nem haragszik.

Rágyújtanak.

FÉRFI Odakint köd van. A felhők meg úgy rohannak az égen, mintha valaki bottal kergetné őket.

Csend.

PITYUS Hordhatna magán alesőkabátot. Vagy esernyőt. Nem azért mondom. Nem szeretem a vendégeket. Az ember legalább ne legyen ostoba. Gondoljon az időjárásra.

FÉRFI Igaza van. Belátom.

PITYUS Még akkor is, ha csak tíz perc.

FÉRFI Éppen csak erre jöttem, amikor...

PITYUS Bolyong a tanyavilágban? Tiszta időpocsékolás.
FÉRFI Nem akarok én semmi rosszat. Még csak hét óra. Ha nem jön közbe ez a nagy vihar...
PITYUS Mindjárt vége. És akkor maga is elmehet. Itt nincs hely.
FÉRFI Tudja, sokszor csak ámulok! Az ember milyen kiszolgáltatott! Főleg a természetnek! Micsoda nagyképűség azt hinni, hogy túljárhatunk az eszén. Milyen hatalmas vihar volt! De hála istennek már messze jár. Már csak alig hallani a dörgést.
PITYUS Ha megjön a tavasz, itt minden más lesz.
FÉRFI Szép lehet errefelé. Ha kihajtanak a virágok.

Csend.

FÉRFI Legalább az eső megöntözi őket.

*Pityus – amikor a férfi nem néz oda – elveszi az asztalról a vendég által hozott, átmedvesedett papírt. Gyorsan, lázasan olvassa.
A férfi ezt nem veszi észre.*

PITYUS Milyen érdekes.
FÉRFI Olyan hirtelen jött ez az egész. De köszönöm.
PITYUS Ne köszöngessen nekem semmit!

Pityus gyanúsan méregeti a férfit.

PITYUS Mit akar?

A férfi ledermed. Észreveszi Pityus kezében a papírt.

FÉRFI Adja vissza!

A fiú gúnyosan mosolyog.

FÉRFI Adja vissza! Kérem! Ha nem veszi zokon...
PITYUS Hazudik.
FÉRFI Ugyan! Mi okom lenne rá?
PITYUS Nem hiszek magának.
FÉRFI Kérdezze csak meg az égi isteneket. Miattuk vagyok én itt. Ők tehetnek róla.
PITYUS Engem nem lehet átbaszni! A mamának se sikerült. Csak egyszer. Milyen istenekről beszél?
FÉRFI Miért? Ön szerint nincsenek?

Csend.

FÉRFI Valahol biztosan vannak.
PITYUS Megnyugtató.

Egy üres italosüveg áll az asztal közepén. A férfi azt bámulja.

FÉRFI Régen volt az már, amikor még ittam. Nagyon régen.

Pityus a kezében tartja a papiroost.

PITYUS Mi ez?

Csend. A férfi dermedten néz maga elé.

PITYUS A kórházból jön, igaz? Értem én! Ideküldték. Persze.
FÉRFI A bort sosem szerettem. Inkább pálinka vagy sör. Hiába mondták, hogy ne igyak. Én minden este újra meg újra...
PITYUS De – jól jegyezze meg! – én nem írok alá semmit. Ezt megmondtam akkor is. Magát a kórház küldte ide! Ezek mind olyanok. Hallod, Vica? Már megint ideküldenek valakit! Hát nem ostobák? Mindjárt röhögök! Érti? Mindjárt röhögnöm kell! Ha ezért jött, akkor nézzen szét! Nézzen csak szét! De gyorsan!

(*Mániákusan röhög.*) Még hogy rokonlátogatóban!
Még hogy összeszarta magát a vihartól! Fogja a cuc-
cait, és menjen vissza oda, ahonnan, jött! Vigye azt
a kabátot is! Ne is lássam! Undorító spicli! Közben
még jegyzetel is! Készül a jegyzőkönyv! Nekem nincs
időm ennyi dumára! Nekem nincs. (*Rángatózik a szá-
ja, ordít.*) Hülyének néz! Igaz? Azért, mert nem fejez-
tem be az orvosit? A mama miatt! Mert ő így akarta!
Nem loptam én a meszet. Dehogy. Az járt nekem!
Érti? De minek ezt magának tudni?! Minek? Ha akar,
hazudjon csak tovább! De én nem kérek belőle! Érti?
Engem nem érdekel. Már késő! Vica itthon marad!

*A vendég ijedtében hirtelen feláll. Mulatságosnak hat a földig
érő, rongyos kabátban, akár egy albatroszmadár.*

FÉRFI Nem akarok én... elmondom... mindjárt...

Vica megmozdul. Pityus odamegy hozzá.

PITYUS (*Vicához*) Mi van már megint? Mi a kurva élet?

*Vizet szeretne adni Vicának, de nincs már a kancsóban.
Egy ronggyal megtörölgeti a lány homlokát.*

PITYUS Jól van, jól van, csak nyugi! Mindjárt hozok fürdő-
vizet a kútról. Meg kéne már fürödnöd is! Büdös
vagy! De most nincs hozzád türelmem! Majdnem
húsz év! Tudod, mennyi az? Hány kurva hónap,
hány kurva nap? Túl sokat mozogtál!

Kimegy a konyhába vízért.

PITYUS Még van egy pohárral.

Visszajön.

PITYUS Ez tiszta víz! Ez itt nem kocsma. Itt mindent be kell osztani. Itt rend van. Nem úgy, mint maguknál. Az ember ne tápláljon magában hiú reményeket.

FÉRFI Netán elmenjek orvosért?

PITYUS Meg ne próbálja! Ki nem állhatom az orvosokat! (*Kezébe vesz két vödört.*) Csak pár perc! És rögtön jövök. Csak a dülőút végéig megyek. Ott van egy kút. Annak iható a vize. Meg szedek egy kis krumplit a veremből. A rohadt krumplit! A köményleveleshez. Az eső már majdnem elállt. Hozok valamit enni. Maga úgysem ért ebből az egészségből semmit! Mindjárt elvonnul a vihar, és mehet haza isten hírével. Sose járt még ilyen helyen, igaz? Ha csak azért van itt, ha csak hivatalból, akkor jobb, ha most azonnal eltűnik. Amíg kimegyek, de csak addig, üljön oda mellé! Akkor majd talán egy kicsit megnyugszik. Maga még nem ismeri. Most én egy kicsit kimegyek. Sose hazudjon neki! Sose! Ha kérdezi, akkor csak annyit mondjon, hogy Pityus elment vízért. Hogy elmentem. Megyek is. Eleget voltam itt. Velem már amúgy sem beszél.

Pityus kezében vödörrel kimegy. Egy pillanatra megáll, még viszsza néz, becsukja maga mögött az ajtót. A férfi lassan, óvatosan, odamegy a lány mellé. Leül. Félve megérinti a lány kézfejét.

FÉRFI Azt mondta, mindjárt jön, csak elmege vízért.

Csend.

FÉRFI Már biztosan hat a gyógyszer.

Csend.

FÉRFI Lesz krumplileves meg víz.

Csend.

FÉRFI Nem jöttem én hivatalból. Én is utálok őket. Sose járnék oda.

*Vica tátog, beszélni próbál. Alig jön ki hang a torkán.
Nehezen, de megszólal.*

VICA Maga... olyan...

FÉRFI Máris jobban van!

VICA Mintha...

FÉRFI Persze. Az előbb jöttem. Az ajtón. Bejöttem a vihar elől. Az előbb, ha emlékszik.

VICA Nem hallom... mit mond... kérem... mondja... hango-
sabban.

FÉRFI Vihar volt! Mennydörgés! Menekültem.

Vica a férfi arcát nézi.

FÉRFI Már régóta csak menekülök. Vagyis...

VICA Emlékszem...

Csend.

VICA Jó, hogy meglátogatott.

Csend.

FÉRFI A bátyja azt hitte, hogy orvos vagyok.

Csend.

FÉRFI Egy kicsit megijedtem tőle.

Csend. Vica kissé jobban van, a férfit bámulja.

VICA Végre, hogy eljött.

Csend.

VICA Nincs mitől félnie.

Csend.

VICA Én... megismertelek...

Csend. A férfi döbbenten néz.

VICA Pedig nagyon-nagyon régen volt...

A férfi a kezét tördeli. Majd lehajtja a fejét.

VICA Én szerettem a mamát.

Csend.

VICA A Pityus utálta, hogy én szeretem.

Csend.

VICA Nem tudom, miért szerettem.

Csend.

VICA A mamát nem érdekelte semmi, csak az ivás. Amikor Pityust felvették az orvosira, akkor a mama tajtékozott.

Csend.

VICA Én hirtelen megbetegedtem. A mamának nem volt pénze. Nem dolgozott, mert mindenhol hamar kirúgták. Amit te küldtél, az csak az italra meg a cigarettára volt elég. Addig hívogatta a Pityust, míg az ott nem hagyta az egyetemét, míg végleg haza nem jött, hogy pénzt keressen a mamának az italra, meg a gyógyszerekre.

Csend.

VICA Én szerettem a mamát. Akkor is szerettem, amikor ivott. A Pityus dolgozni ment minden reggel a birtokra. Sokáig jó volt. Örültem, hogy Pityus dolgozik. A mama is kevesebbet kiabált vele.

Csend.

VICA Aztán kirúgták. A mész miatt. Pedig nem lopta ő a meszet. Ő mindig azt mondta, hogy az jár neki. Sose vallotta be. Attól kezdve inni kezdett. Járt a segélyért, meg folyton veszekedett a mamával. Ha az mondott neki valamit, ő mintha meg se hallotta volna. Sose akarta átvinni a szomszédba a gereblyét. Azóta már a szomszéd is meghalt.

Csend.

VICA Én sokszor hallom a mama hangját. Hallom, ahogy kiabál, ahogy szidja a Pityust. A Pityus is hangos, sokszor ordítózik. Csak úgy, magában. Este mindig megfürdet. Először megver, aztán megfürdet. A mama sose mesélt rólad.

Csend.

FÉRFI Emlékszem arra a napra, arra a késő délutánra, már éppen esteledett, amikor születtem. Nehezen akartál kibújni. Aztán hallottam a folyosóról a sírásodat. Azt az édesen bömbölő hangot nem lehet elfelejteni. De Pityusét sem! Már akkor szép nagy hajad volt.

Csend.

FÉRFI Gyűlölt engem! Mint ahogy mindenkit maga körül. Beteg volt és alkoholista. Én meg gyenge. Védtelen. A mama szavakkal ölt. Én nem tudtam mást tenni, leléptem. Elmenekültem. Félttem rágondolni. Nem volt erőm. Annyi erőm se volt, hogy éljek. Hogy szóvá tegyem. Mintha elfelejtettem volna beszélni is. Sok idő telt el így. Évekig csak feküdtem egy tiszta, fehér lepedőn, egy kemény ágyban. Csíkos pizsamában, mozdulatlanul. Üveges szemekkel bámultam magam elé. Aztán egy napon képes voltam felülni, majd szép lassan járnai tanultam. Körbesétáltam a folyosót, aztán a kórházat. Csodálkozva néztem a kivilágított utcákat. Hallottam a játszózó gyerekek hangjait. Megborotválkoztam, és kimerészkedtem a kórház kertjébe. Ültem egy hársfa alatt, sokáig bámultam a fák lombjait és a drótkerítésen túl rohángáló, furcsa embereket. Majd egyik hajnalban fölriadtam, és a távolban hirtelen megláttam az ég különös színeit. És akkor... egyszer csak már nem éreztem semmi félelmet. Hosszú idő után mintha valami megmozdult volna bennem. Valami ott legbelül. Ki szeretett volna röpdülni. Valami, ami könnyű és szelíd, akár egy madár.

Csend.

FÉRFI Mire az ember megjön, már nincs semmije. Már egy koszos zsebkendője se. Sem ágya.

Csend.

FÉRFI Mert nem érdelek semmit. Még a szégyent se. Talán azt se, hogy lássam a reggelt, hogy lássam felkelni a napot. És mégis.

Csend.

FÉRFI Közben sokat gondoltam arra, hogy egyszer majd viszontlátjuk egymást.

Csend.

FÉRFI Levetettem a pizsamát és megborotvákoztam.

Csend.

FÉRFI Aztán megtudtam, hogy a mama is meghalt.

Csend. Vica a kezével megérinti a férfi nagykabátját.

VICA Ez a te nagykabátod volt. A mama elfelejtette kidobni. Nem őrzött meg rólad semmit. Egyetlen fényképet sem.

Csend.

VICA Kicsit lyukas és rongyos.

FÉRFI Nem baj.

Csend.

VICA De valamikor szép volt. Amíg én őriztem.

Csend.

VICA Csak ennyi maradt belőle. De rajtad jól áll.

Csend.

VICA Most boldog vagyok.

Csend.

FÉRFI Bocsáss meg!

Csend.

VICA Nem kell bocsánatod kérned.

A férfi az ágy mellé térdel.

FÉRFI Nem tudom, hol jártam.

Csend.

FÉRFI Nem tudom én azt mondani.

Csend.

FÉRFI Bárcsak mondhatnám! Mindent. Úgy, ahogy volt.

Csend.

VICA Szemed, mint az enyém. Egyszerre barna és zöld. Kislánykoromban leveleket írtam hozzád. Sok-sok levelet. De oly hosszúra sikerültek, hogy a végén

mindig eltéptem őket. Persze a címedet se tudtam. Oly sokszor elképzelvelek. Azt hittem, gazdag vagy, s hogy valahol nagyon messze élsz. Túl a tengeren.

Csend.

VICA Biztos voltam, hogy egyszer majd úgylis eljössz.

Csend.

VICA Hálás vagyok.

Csend.

FÉRFI Kaptam levelet a kórháztól. Behívtak. Megadták a címet.

Csend.

FÉRFI Akárhogy is van. Most már be kéne menned.

VICA Mostanában javult az állapotom. A Pityus is azt mondja.

Vica megpróbál felkönyökölni.

VICA Most, hogy itt vagy, már nem félek! Csak ne hallanám a libákat! Egész nap itt gágognak az ajtó előtt! Ott tülekednek a bejáratnál! Sok-sok verdeső szárny! A tolluk forró, akár oltott mész. Ők azok! Tudom! Az elásott libák a dögtemetőből! Jönnek éjjelente, éles csőrükkel vésik az ajtót, kaparják csontos lábukkal a falat! Mit akarnak tőlem, mondd? Miért nem mennek vissza a kertbe legelni? Csak ne hallanám folyton! Csak a libákat ne! A dögtemető felől érkeznek. A gyönyörű, halott libák. Engem keresnek,

Második jelenet

A lány egyedül van a szobában. Nyílik az ajtó, érkezik vidáman, egy lyukas kalappal a fején Pityus. Egyik kezében egy száraz kenyér, szalonna, a másikban egy vödör víz.

PITYUS *(lelkesülten)* A vihar már elment! Csak egy kis eső, de az már annyira nem számít. Gondoltam, még beugrom a szomszéd tanyára. Hoztam ezt-azt. Ezt a cipőt is ott találtam. Meg ezt a fekete kalapot. Hoztam kenyeret és szalonnát. Most valahogy megjött az étvágyam. Isten tudja, mitől. Már útközben nagyokat korgott a gyomrom. Alig ismertem magamra. Mi van, Pityus? Tán csak nem megéheztél? Megjöttem! Hallod? A Pityus itthon van. Így vihar után egész más szaga van a földnek. Repültem hazáig! Mondtam, hogy gyorsan visszaérek.

Lerakja a dolgokat, és visszamegy becsukni az ajtót. Fog egy rongyot, megtörli benne az arcát. A férfinak kölcsönadott, rongyos kabát a szoba közepén hever.

PITYUS Hé, hol van?

Benéz a konyhába.

PITYUS Nekem ne bujkáljon itt!

Le-föl járkál.

PITYUS Hoztam kenyeret meg szalonnát.

Tanácsstalanul ácsorog.

PITYUS Kaptam mindent.

Néz jobbra-balra.

PITYUS Tényleg nagy a sár!

Csend.

PITYUS Hol van? Hová ment?

A lány hallgat.

PITYUS Tudom, hogy itt van.

Vica hol lehunyja a szemét, hol kinyitja.

PITYUS Ne viccelődjön!

Még egyszer benéz a konyhába.

PITYUS *(jön vissza a konyhából, a rongyos kabátra néz)* Még meg sem száradt a ruhája.

Csend.

PITYUS Lelépett?

Vizet önt a vödörből a pohárba.

PITYUS Hallod, mit mondok? Hol van? Nemrég jött! Tíz perce vagy tán egy órája? Mi történt? Átöltözött és elment? Visszament a viharba? Mit mondott? *(A fejét fogja.)* Alig mondott valamit. Aztán rágyújtott egy szál cigarettára. Itt ült, ezen a széken! És aztán? Aztán mi történt?

A lány nem válaszol.

PITYUS Süket vagy?

Csend.

PITYUS Elegendem van a némaságodból. Vele beszélsz, igaz? Mégis mit mondtál neki? Hazudott neked? Hazudott már megint? És te? Mit hazudtál? Biztos azt mondtad, hogy...

Lassan közelít a lány felé.

PITYUS Én tudom, hogy beszéltetek.

Csend.

PITYUS Akkor is tudom, ha nem mondd.

Csend.

PITYUS Elég, ha rád nézek.

Csend.

PITYUS Csak engem nem várt meg. Elfelejtett megvárni. Láttam az ablakon át, ahogy mesél neked. Láttam én.

A lány nézi a plafont.

PITYUS Miért nem mondasz már valamit? Miért? Ha nem mondd el, esküszöm...

A lány arca rezzenetlen, csak néha pislog.

PITYUS Semmit sem akarsz mondani?

Pityus áll a csupaszon lelógó villanykörte fényében.

PITYUS Ha elment, hát elment.

Csend.

PITYUS Innen amúgy is mindenki csak elmegy. Csak én nem. Különben jó itt. Nem panaszkodom. Otthon vagyok ebben a kurva fényben. Minden olyan forró. (*Ordít.*) Ebben a kurva fényben kiég az ember homloka! (*A lányhoz szalad, letérdel.*) Csak azt szeretném tudni, mit mondott neked. Semmi mást! Ígérem, jó leszek! Ha soha többet nem szólsz hozzám, az se baj! Csak ezt mondd el! Ezt az egyet! Mondd el, milyen volt! A Pityusnak! A te egyetlen, drága Pityusodnak! Semmi mást nem akarok! Semmit, érted?

A lány nem hajlandó megszólalni.

PITYUS Jól van! Soha többé nem fürdetlek meg! Soha többé! Hallod?

Csend.

PITYUS Ha most nem mondd el, akkor nincs több segítség! Pityus nem segít! Soha! Miért nem mondtad neki, hogy várjon? Mindjárt beengedem a libákat! Hadd jöjjenek! Árasszák csak el az egész házat! Legyen tele minden!

Le-föl sétál.

PITYUS Azthittem, megvár! Miért nem szóltál neki, hogy jön a Pityus is, hogy itt van. Amíg én ott künn jártam a dűlőutakat, ti beszélgettetek! Ti ketten, összebújva! Én meg már megint csak mentem a szomszéd-ba. A rohadt vízért, az enivalóért, a gereblyéért! Tudod, milyen az? Keresni a sötétben a szomszéd tanya fényét? És aztán vakon visszatalálni?

Pityus arcán kidagadnak az erek.

PITYUS Hát ezt érdemeltem én? Ezt érdemelte a Pityus? Mondd meg! Mondd csak meg! Halljam!

Csend.

PITYUS Már nem szeretlek. Már nem szeretlek annyira.

Csend.

PITYUS Mindent tudni akarok! Mindent!

Rángatni kezdi Vicát.

PITYUS *(ordít)* Dögöljön meg az ember, igaz? Dögöljön meg, ha már egyszer ideszületett?

Megragadja a lány torkát.

PITYUS Mindig tudtad, hogy mikor ne mondj semmit! Ezt is a mamától tanultad. Hogy mikor jó hallgatni! De most nem! Most nem lesz jó! Tudnom kell, mit mondott! Érted? Nekem tudnom kell!

Fojtogatni kezdi.

PITYUS Hallani akarom! Hallani! Érted? Most az egyszer beszélni fogsz! Vége a büntetésnek! Vége! Hallod? Engem nem büntetsz többé!

Pityus megfojtja Vicát. Rezzenéstelen arccal a szoba közepére sétál. Felölti magára az eldobott, rongyos kabátot. Betakarja a lányt, lekapcsolja a villanyt. Leül az asztal mellé, a gyertyafénybe. Az üvegkancsóból kiönti magának az utolsó fél pohár vizet, lehajtja. Kiveszi az utolsó szál cigarettát az asztalon heverő, átvizesedett dobozból. Rágyújt, majd néhány slukk után elfújja a gyertyát. Zene. Bach Erbarme dich című áriája a Máté-passióból. Csak a cigarettavég parázslik a sötétben. Majd az is kihuny.